

ERIN HUNTEROVÁ

VOLÁNÍ DIVOČINY

POSLEDNÍ
ROZLEHLÁ DIVOČINA

albatros

Volání divočiny

Poslední rozlehlá divočina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Volání divočiny: Poslední rozlehlá divočina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

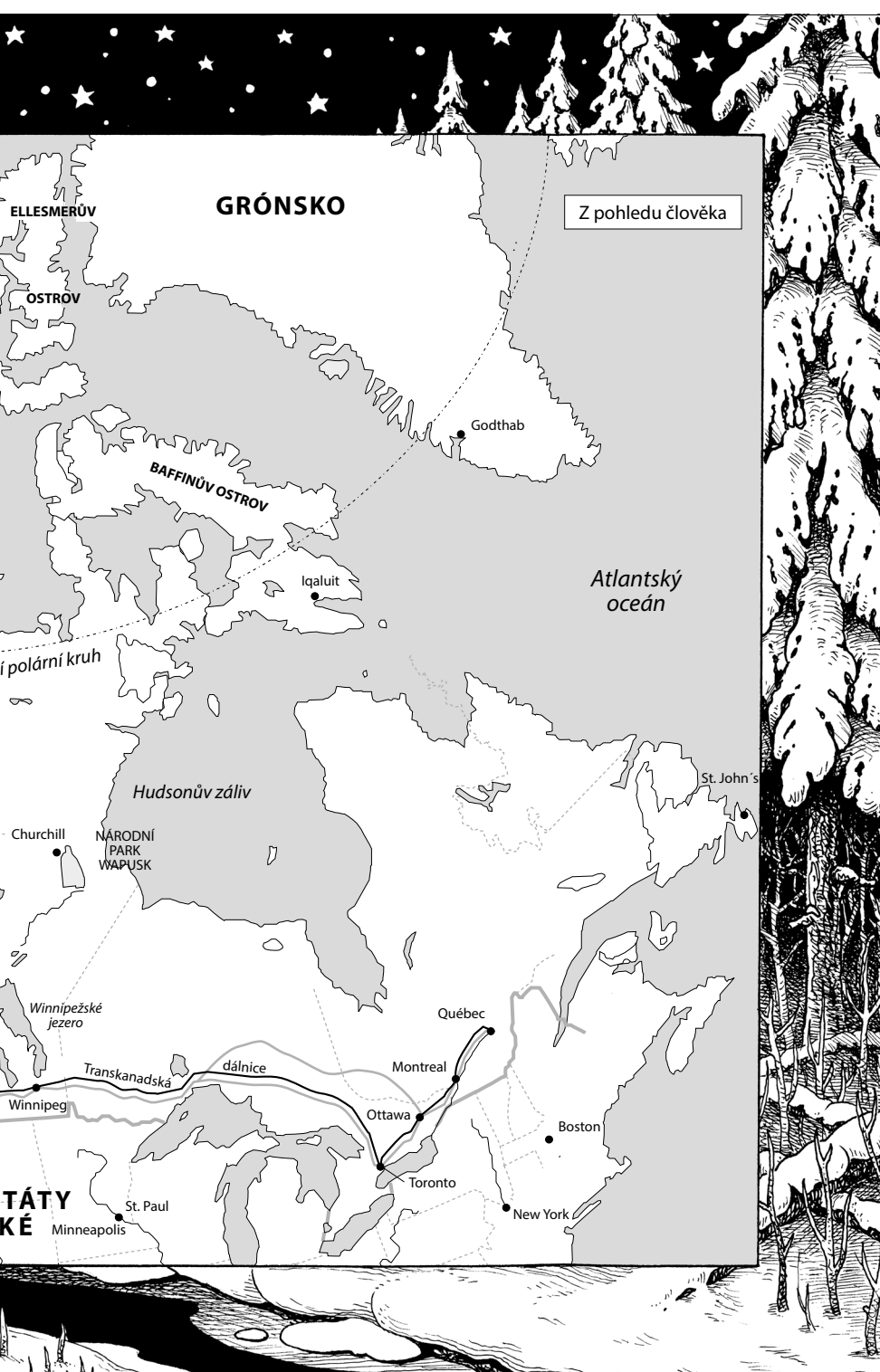
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VOLÁNÍ DIVOČINY

POSLEDNÍ ROZLEHLÁ
DIVOČINA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Milada Kadlecová

Seekers: The Last Wilderness

Copyright © 2010 by Working Partners Limited
Jacket art © Punch Design 2018

Translation © Milada Kadlecová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-00-05674-6
ISBN e-knihy 978-80-00-05714-9 (1. zveřejnění, 2019)

Se zvláštním poděkováním Cherith Baldryové

KAPITOLA PRVNÍ

UJURAK

Ujurak zahučel na horský svah, a jak pelášil dolů ke zvlněnému úpatí hor, na němž se pásli sobi karibu, vítr mu pročechrával kožich.

Období nebeského žáru se chýlilo ke konci a po nedávných deštích se vzduchem linuly opojné vůně. Ujurak je do sebe nasával při každickém nadechnutí, vůně kořisti i zelených rostlin, všechny umocněné pronikavou vůní mořské soli.

Hopsal dolů a rozhlížel se po kamarádech. Vedle něj se přímo za nose řítla lední medvědice Kallika, šubala čumákem na všechny strany, větrila a její dlouhé skoky byly plynulé jako tekoucí řeka. Ujuraka napadlo, že nejspíš po tolika měsících putování temným lesem a vyprahlými skalami konečně cítí mořský led, vůni domova.

Vtom zaslechl žuchnutí. Otočil se a uviděl, že baribalka Lusa ve snaze udržet s kamarády krok zakopla o vlastní tlapky. Kutá-

lela se několik medvědích délek vpřed, pak se zase vystrachala na všechny čtyři a pádila dál, s větrem o závod. Už od pohledu byla ze všech čtyř medvědů jasně nejmenší, a jak běželi, zdálo se, že na jeden jejich skok připadají její dva. Přesto však nikdy nezůstávala dlouho pozadu.

Vepředu, s ušima připomínajícíma chomáče trávy uhlažené od větru, uháněl grizzly Toklo – držel se od nich jako vždy daleko a jako vždy chtěl být první. Ujurakovi se po těle rozlilo teplo. Toklo mu vždycky tak bezmezně důvěřoval, putoval s ním celou tu předlouhou cestu, takovou dálku, že už si ani nepamatoval, kde přesně ho v horách potkal, ani později Lusu. Najednou si přál, aby si dokázal vybavit každičký krok, aby se mu v mysli vykreslil každičký den, kdy jen šli a šli a šli, až došli na samý kraj světa.

Opravdu doputovali až na samý konec své cesty. Našli Poslední rozlehlou divočinu.

Dole na travnatých kopcích zvedli sobi karibu hlavy. Čtyři medvědi se hnali přímo k nim.

„Dejte si na nás bacha!“ vycenil tesáky Ujurak. „Jsme tu!“

Toklo se ohlédl přes rameno. „Jsou na nás moc velcí, ty neulovíme, ty jeden ptačí mozečku!“ zavolal na něj.

Ujurak rozzlobeně zafuněl. Vůbec neměl v úmyslu ty obrovské soby lovit; byl silný, ale pořád dost malý na to, aby ta dlouhonohá stvoření podběhl pod břichy. Užíval si ten pocit, že se řítí nezdůraznitelně vpřed, tlapky mu s uspokojujícím svištěním letí travou a srst se mu lepí na boky nebo vlní ve větru vířícím kolem.

Konečně se dostali do podhůří skal, zabočili dolů po jemně se vzdouvajících svazích a vletěli rovnou do stáda pasoucích se sobů. Zblízka byly ty rohaté potvory skutečně ohromné. Po-

hodily hlavami na stranu a líně se po medvědech ohlédly. Vůbec se Ujuraka ani jeho společníků nebály. Byly jich mraky. Jen co se Ujurak dostal na úroveň stáda, ani nedohlédl na druhou stranu. Viděl jen les nohou, hubených jako klacky, a na jejich vršcích bledá, chlupatá břicha. Sobi karibu vylučovali kožkami mocné pižmo, Ujurak jej nasál a svařtil čenich.

Toklo vystřelil na stranu, vedl medvědy kolem stáda a sobi se začali rozutíkat všemi směry. Před mláďaty se otevřelo další údolí, až z toho zářivého slunečního svitu Ujurak zamžoural. U tlapek se mu rozvinula široká, zelená pláň, tu a tam posetá chocholkami tmavé, ježaté trávy, mezi jejímiž stébly prosvítala klidná, stříbřitá hladina. Přes slzy od větru viděl bílé ostrůvky. To v mokré, travnaté krajině právě přistála hejna hus a nacpávala si břicha.

To je ta divočina, kterou nám Qopuk sliboval. Dost kořisti pro každého, dost místa pro všechny medvědy, a ploché tváře, ohnivá zvířata a Černé cesty v nedohlednu...

Ujurak ucítil v břiše ostrou bolest. Cesta přes Kouřovou horu byla náročná a kořisti poskrovnou. Při pohledu na husy se v něm probudil hlad. V tlamě se mu seběhly sliny, naprázdno polkl. Začal cválat rychleji, až se mu tráva pod předními tlapkami rozostřovala. Myslel jen na šťavnaté, baculaté husy... Pak už jen cítil, jak mu vzrušením hoří nohy, a viděl, jak se mu prodlužují a zeštíhlují. Zabrnělo ho po kožce a hnědý kožich se mu přeměnil v hrubou, šedivou srst.

Vlk!

Zacílil zrak na osamocené hejno hus na pláni. Čenich se mu protáhl a cítil, jak se mu zužuje zorné pole a jeho okraje tmavnou.

Celé hejno. Okolní zvuky se najednou ztišily do bezvýznamna. Slyšel pouze, jak přímo před ním kejhají a tlachají husy. Kravál, který vydávaly, stále sílil a sílil.

Ujurakovi se prodloužil krok. Zrychlil. Když se řítíl kolem Tokla, zdálo se mu, že grizzly cosi vrčí. Ale jako by se to vrčení ozývalo z velké dálky. Ujurak se ani neotočil. Všechny jeho smysly teď ovládl teplý pach hus. Jazyk mu plandal z tlamy dolů. Pečlivě si vybral kořist: tlustého bílého ptáka, co si zrovna pochutnával na kraji hejna. *Jednu pěknou husičku.* Už si představoval, jak se jí tesáky noří do peří a drtí jí kosti. Cítil krev a slyšel tlukot jejího srdce.

Zabít... zakousnout se do teplé kořisti... a pořádně si nacpat břicho.

Rozostřená pláň ubíhala dozadu za něj a tlapky se mu nad mokřinami skoro vznášely. Dostal se na kraj hejna. Ptáci za bouřlivého třepotání křídel vzlétli do vzduchu a příšerně zavřeštěli. Ujurak zavrčel, vycenil své vlčí tesáky a skočil po kořisti, kterou si vyhlédl. Jeho čelisti se pomalu ale jistě přibližovaly k jejímu krku. Až najednou husou smýkal sem a tam. Pták ho nejdřív mlátil křídly hlava nehlava, ale pak už se ani nepohnul.

Ujurak hrdě zvedl hlavu, z tlamy dolů se mu pohupovala kořist. *Nažer se... Ochutnej krev...* Così ho však v mysli nahlodávalo. Ještě se do ní pustit nemůže. Rozmrzele se otočil a začal cválat zpátky, odkud přiběhl.

Vtom ucítil, jak se mu vlčí tělo s dlouhýma nohama nadouvá a tloustne. Chlupatou šedivou srst nahradil hnědý kožich, tlapky mu ztěžkly. Vlkova žízeň po krvi odeznívala, tlukot srdce zpomaloval.

Postupně si začal znovu všímat pláně kolem sebe. Husy si už zase lebedily opodál a jejich pronikavé skřehotání pomalu utichalo. Ujurak najednou slyšel, jak v rákosí šustí vítr a jak kolem sebe liška polární, která se právě vyřítila z jednoho křoví do druhého, cáká bahnitou vodu. Celý zmatený zamžoural. Blížili se k němu tři medvědi, přicházeli z úpatí hor přímo na pláň. Jeden černý, druhý hnědý a třetí bílý... Měl pocit, že by mu měli být povědomí. *Proč si jen nemůžu vybavit, odkud je znám?*

„Ujuraku!“ Malá baribalka přihopsala až k němu. „Tys tu husu tak krásně chytil!“

„Jé... díky...Luso.“ Jen co se před ni postavil a upustil jí kořist k tlapkám, byla jeho nejistota ta tam. Samozřejmě že ví, kdo je ta baribalka a že ti dva medvědi, kteří se k němu zrovna šinou, jsou kamarádi Toklo a Kallika. Svýma dlouhýma nohama je totiž jako vlk s velikým náskokem předběhl. „Pojďte sem a dejte si taky,“ pozval je všechny na hostinu.

Toklo s díky zavrčel, uškubnul si kus husy a poodešel o několik kroků dál, kde sebou žuchnul na zem a zahryzl se do kořisti. Ujurak ještě počkal, než si trochu vezmou i obě medvědice, pak se i on uvelebil na zemi a pustil se do jídla. Husa byla tlustá, takže bylo dost pro všechny. Chutnala výtečně a hřála Ujuraka v břiše.

„To-e tááák – hmmm – dob-ý!“ pochutnávala si Kallika a nadšeně husu přežvykovala. Zvedla hlavu a čenichala ve vzduchu. „Cítíte taky ten led? Už brzo zmrzne moře i u břehu a já se budu moct vrátit na živnou půdu ledních medvědů.“

„Ale... vždyť na ledě... není..., kde se schovat,“ namítla Lusa s tlamou plnou šťavnatého masa. „Vítr tě tam odfoukne do moře.“

„Neodfoukne, my si vždycky ve sněhu vykopeme brloh,“ vysvětlila jí Kallika. „A pak se v něm všichni schoulíme do klubíčka, to je tak příjemný!“ Ujurak ale na okamžik zahlédl, jak se jí do očí vkradl stín smutku, a přemýšlel, jestli se jí právě nevybavil její dřívější život s mámou a bráškou. Kallika však hned mrkla, a stín byl ten tam. „Taky na ledu lovíme v dírách tuleně. Vsadím se, žeš ještě nikdy nic tak lahodného, jako je tuleň, nežrala!“

„Já se teda klidně spokojím s hnědou hlínou pod tlapkama a s kořistí, co si na ní chytím.“ Toklo trhnul hlavou směrem ke vzdálenému hřebenu, hustě zarostlému stromy. Ujurak viděl, jak tam nad lesy krouží ptáci, a cítil, že pod větvemi stromů tam jistě žije spousta drobného zvířectva. „To je totiž pro grizlye to nejlepší místo – nemám pravdu, Ujuraku?“

„To rozhodně máš,“ odpověděl Ujurak.

„Podívejte na všechny ty stromy,“ řekla Lusa a tlapkou si sundala z čenichu pírkó. Dívala se do dále na zalesněný hřeben a tmavé oči jí zářily nedočkavostí, těšila se, až ho pořádně prozkoumá. „Miluju, když spím ve větvích, u uší mi skučí vítr a medvědí duchové jsou mi nablízku.“

Toklo si uškubl další sousto čerstvého husího masa. „Mně se zase – *hmmm* – na tomhle... místě... líbí,“ zarazil se, aby zhltl maso a oblízl si tlamu, „že tu nejsou žádné ploché tváře. Žádný Černý cesty. Žádný ohnivý zvířata. A už vůbec žádný brlohy plochých tváří.“

„Jen širá krajina a všude moře, kam až oko dohlédne,“ doplnila ho Kallika.

„A taky spousta kořisti, kterou můžeme kdykoliv sežrat,“ dodal ještě Toklo.

Lusa vystřelila na všechny čtyři. „Co teď podnikneme?“ zeptala se. „Ráda bych si našla strom, na kterém přenocuju.“

„Chvíli si odpočineme.“ Toklo dychtivou malou baribalku lehce plácl tlapkou. „Žádný spěch.“

Ujurak dojedl svůj díl masa. Bavilo ho poslouchat, jak jeho kamarádi vzrušeně švitoří o novém domově. To on je dovedl až sem, na místo, kde budou v bezpečí až do konce života, dobře se nažerou a budou mít navždycky pokoj od plochých tváří. Olizoval si zrovna tlapy a v břicho ho hrálo teplé maso, když se mu v hlavě ozval jemný hlásek. Ujurak ztuhl, vnitřní hlas mu totiž zašeptal: *Tady vaše putování ale nekončí.*

Ujurak zvedl hlavu, kožka ho začala netrpělivě svědit, jako by mu snad po ní lezly celé kolonie mravenců. Tiše se zvedl na všechny čtyři, trochu se od kamarádů vzdálil a předstíral, že pije z jezírka. Nastražil uši a poslouchal, jestli se ten hlásek náhodou neozve znovu.

Už jej někdy dřív slyšel.

Promluvil k němu před mnoha měsíci jedné chladné noci pod nekonečnou záplavou hvězd. *Jdi za Hvězdou bezpečí*, poradil mu tehdy, a když se pak Ujurak podíval nahoru, viděl, že tam jedna hvězda skutečně září jasněji než ostatní. Nejdřív si toho hlasu nevšímal. Ale když už všude panoval klid a on se choulil ke spánku, hlas k němu tiše promluvil znovu, a pak ještě jednou brzy ráno, než vstal. *Nebudeš putovat sám*, prozradil mu tehdy.

„Co tím myslíš? Vždyť tu není ani živáčka.“ Ujurak se rozhlédl kolem, ale viděl jen les, který se rozprostíral do dalekého stínu, jako by byl snad v tu chvíli jediným medvědem na celém

světě. *Oni si tě už najdou*, slíbil mu hlásek. A potom potkal grizlyho Tokla a dostal tak na svou otázku odpověď. Od té doby už svému vnitřnímu hlasu vždycky naslouchal. A když náhodou začal o jejich putování pochybovat, hlásek ho vždy jemně, ale odhodlaně zase popohnal vpřed. Když se potom po čase ponořil hluboko do vzpomínek a vybavily se mu ty úplně první, zmocnil se ho po celém těle pocit, že už ví, čím hlas to byl.

Ujurak chlemtal ledově studenou vodu z jezírka. Nahoře na smrákajícím se šedomodrém nebi se neznatelně trpytila jedna jediná hvězda. *Tady to ale nekončí*, zašeptal hlásek znovu.

Já ti nerozumím! zaprotestoval tiše Ujurak a pohlédl vzhůru k Hvězdě bezpečí.

Vtom nad horami uviděl, jak se po nebi pohybuje drobná černá tečka – vlastně ne, pohybovaly se tam hned tři černé tečky. Přibližovaly se stále blíž a blíž, směřovaly vpřed podél horského hřebenu, až Ujurak konečně v dáli zaslechl jejich bzukot. Tečky se mezitím zvětšily a on si všiml, jak se večerní sluneční světlo blýsklo na čemsi tvrdém a stříbrném. *Kovoví ptáci*, pomyslel si v duchu zděšeně. Okamžitě se ohlédl na své společníky. Ti si však teček na nebi ani nevšimli. Horečně se hádali, kde je lepší žít, jestli na stromě, nebo v jeskyni.

Ujurak pozorně sledoval, jak kovoví ptáci odlétají zase pryč do dáli. Rachot jejich křídel postupně uvaldal a jemnou ozvěnou se odrážel od stojatého vzduchu. Ujurakovi znovu zamravenčilo v kožichu strachy. Kovoví ptáci patří plochým tvářím – v podstatě jsou to taková ohnivá zvířata ve vzduchu. Co tady vlastně dělají? Jak už o tomhle místě prohlásil Toklo: *Nejsou tu žádný ohnivý zvířata. A žádný plochý tvář.*

Ujurak se znovu podíval po kamarádech. Lusa uštědřila Toklovi políček a předstírala, že se na něj zlobí, protože tvrdil, že stromy jsou plné spousty větví, takže nemůžou být pohodlné. Oba vypadali moc šťastně. Ujurak cítil, jak se mu v hrudníku silně rozbušilo srdce.

Ale já je dovedl sem – na tohle místo, řekl svému vnitřnímu hlasu. Nemáme už kam jinam jít.

Tohle přesto není konec vašeho putování, odpověděl mu hlas znovu.

A co mám tedy dělat? škemral Ujurak o radu.

Pozorně poslouchal, jakou dostane odpověď. Neslyšel však nic než ševlení větru ve vysoké trávě a křik racka.

KAPITOLA DRUHÁ

LUSA

Lusa stála na vršku travnatého kopce a rozhlížela se po pláni. Studený vítr jí uhlazoval srst na tváři, až jí z něho slzely oči. Přinášel s sebou vůni ledu a ryb. V dáli matně rozpoznávala bílý obrys oceánu. Trásla se zimou a myslela na led, po kterém tolik prahla Kallika. Lusa na led ale nepatří – její domov je tady, mezi stromy, nebo v přístřeší pod dlouhou trávou.

„Dokázali jsme to!“ zašeptala.

Její putování je u konce! Na své cestě čelila všemožnému nebezpečí a prožila mnoho strádání, ale teď je se svými kamarády v bezpečí. Konečně je z ní opravdová divoká baribal-ka!

Slunce pomalu vycházelo a vrhalo Lusin stín daleko vedle ní. Předchozí noci, když se medvíďata dosyta nažrala husy, kterou jim chytil Ujurak, si na kraji zakrslého křoví vytvořila brlohy. Lusa strávila noc mezi příjemně se klátícími větvemi stromů, s vědo-

mím, že kamarádi spí dole pod ní. Teď se proto cítila odpočatě a plná nově nabyté síly.

„Hej! Chlupatá kuličko!“ Přihopsal k ní Toklo a čumákem jí jemně vrazil do ramene. „Spíš, nebo co? Už třikrát jsem na tebe volal!“

„Promiň,“ odpověděla Lusa, z legrace do Tokla strčila a oplátila mu to. Byl o tolik větší než ona! Jako by se snažila pohnout s Kouřovou horou.

„Chytil jsem nám pár zajíců,“ pokračoval Toklo. „Ale jestli nemáš zájem, klidně tvůj díl sežereme za tebe.“

„To by se ti líbilo!“ vyjekla škádlivě Lusa.

Toklo odklusal k úpatí kopce, kde už na něj s novým úlovkem čekali Ujurak s Kallikou. Lusa ho následovala, a jak se s ním snažila držet krok, vydechovala z tlamy malé kouřové obláčky. Za poslední měsíc všichni rychle vyrostli, a tak ji teď převyšovali o víc než o hlavu – největší byla jednoznačně Kallika.

Když dojedli, utřela si Lusa tlapkami obličej a zvedla se do sedu. Cítila, jak jí vítr škube ušima. „Co teď?“ přemýšlela nahlas.

Toklo pokrčil rameny. „Konečně jsme tu, nebo ne? Takže si budeme dělat, co se nám zachce.“

„A co takhle to tu prozkoumat!“ navrhla rozhodně Lusa. Jestli má být tohle její nový domov, pak tu chce poznat každíčkou píd', každíčkou vůni i každíčký keřík s bobulemi.

Toklo a Kallika se postavili na všechny čtyři, připravení ihned vyrazit, ale Ujurak za nimi už tak horlivě nepospíchal. Medvědi cválali dolů dlouhou, šeptající travou, mířili směrem k pomyslné čáře úpatí, a on mlčel a nijak neprotestoval. A jak tak všichni

společně běželi přímo za nosem, z okolních mělkých jezírek se za divokého máchání křídel vznesly vzhůru husy, aby se téměř současně za chvíli zase všechny snesly zpátky. Lusino břicho bylo příjemně nasycené, shánět potravu teď nebylo třeba. Až dostanou mláďata znovu hlad, bude tu na ně čekat moře kořisti, a Lusa doufala, že pro ni i nějaké ty šťavnaté listy nebo bobule. Nerada se cpala jen samým masem, a když si představila, jak si v horách urafne ze stromu taky nějaké to ovoce, seběhly se jí v tlamě všechny sliny.

Byl to přece jen zvláštní pocit, přemýšlet, co si vybrat k žrádlu. *Skoro už jsem zapomněla, jaké to je, nemuset se bát, odkud se vynoří další potrava.*

Byla tu také všude spousta míst, kde se dal postavit brloh. Stromy pro ni, prohlubně mezi kameny nebo pod kořeny stromů pro Ujuraka a Tokla, a brzy tu bude i led pro Kalliku. Lusa si dlouze vydechla. Napětí, které se v ní nakupilo během těch posledních měsíců, plných strachu a úzkosti, z ní najednou opadlo.

„Honem za tamten kámen!“ vykřikl zčistajasna Toklo a čenichem ukázal ke kulatému šedivému balvanu, který z půlky vyčníval ze země. Grizzly uháněl vpřed, pod huňatým hnědým kožichem mu bušily mohutné svaly. Kallika se ihned vyřítla za ním a přilepila se mu na paty, Ujurak však váhal, zakláněl hlavu a pečlivě si prohlížel mraky.

„Hej, Ujuraku!“ zakřičela na něj Lusa. „To chceš, aby tě větší medvědi porazili?“

Ujurak leknutím nadskočil, jako by byl v myšlenkách na hony daleko od ostatních, během mrknutí oka se otočil a pelášil za kamarády.

Lusa cupitala za nimi, a přestože jí bylo nad slunce jasné, že nemá pražádnou šanci vyhrát, užívala si ten až hmatatelný pocit síly ve svalech i jistotu, že už nebudou muset nikam putovat. Teď už byla divoký medvěd a tohle její domov. Kéž by sem s ní bývali přišli i Ashia s Yogim!

Toklo doběhl ke kameni o čenich dřív než Kallika. „Vyhrál jsem!“ zaječel. „Jsem nejrychlejší!“

„Měls náskok!“ Kallika na mladého grizzlyho skočila a srazila ho na zem; hnědý kožich se třel o bílý, medvědi se začali prát, vrčeli a tlapkami si vzájemně opláceli políčky.

Mezitím se Ujurak vydrápal na veliký balvan a rozhlížel se kolem, díval se směrem ke vzdálenému moři i přes zvlněné kopce, které právě opustili. Lusu napadlo, že se tváří ustaraně, jako by snad něco hledal, ale nemohl to najít.

Co ho pořád svrbí v kožichu? Vždyť jsme se už dostali na místo, které hledal. Měl by se přece radovat!

„Ujuraku, není ti něco?“ zeptala se.

Ujurak na ni zamrkal, jako by ji nejdříve nepoznal. „Cože? Ale ne, nic mi není, Luso. Jsem v pořádku.“

Lusa svařila čenich. Ve vzduchu se vznášelo opojné pižmo čehosi kulaťoučkého a lahodného, spolu s chladnou, ostrou vůní kamení. Položila přední tlapky na hladký, zaoblený kámen u paty Ujurakova balvanu a opřela se do něj, až se začal posouvat. „Pojď mi sem pomoci, Ujuraku! Tenhle fígl mě naučil Miki v lese u Velkého Medvědího jezera.“

Ujurak hupsnul dolů a pomohl Luse kámen odvalit. Oba uskočili vzad, kámen se odkutálel, a odkryl hnízdo s tlustými, kroučícími se larvami.

„Ochutnej je,“ pobídla ho Lusa a schlamstla jazykem sousto. Larvy byly mnohem lahodnější než maso, které ji vždycky akorát tížilo v žaludku. Stačilo, aby do nich jednou rychle kousla, a v tlamě se jí rozlily neodolatelně lahodné šťávy. Byl tu dostatek larev na celý měsíc! Třeba se jí tu taky někde podaří najít strom na spaní, s kamarádkými medvěďími duchy poblíž.

Z rozjímání nad novým domovem ji ale vyrušil Toklo, když překvapením vykřikl, zatímco se s Kallikou kutáleli kolem. Vrazili do nízkého pichlavého křoví. V něm se pod větvemi schovával zajíc polární, vystřelil ze skrýše ven a začal pelášit pryč. Toklo se odtrhnul od Kalliky a s dupotem se pustil za ním. Zahnal zajíce k vyčnívajícímu kameni a jednou dobře mířenou ranou ho zabil.

Lusa, Kallika a Ujurak vyskočili na všechny čtyři a shlíželi na bezvládné zajícovo tělo. Jeho tmavý, kaštanově hnědý kožich byl tu a tam žíhaný bílými fleky, které Luse připomněly, že období zeleně se chýlí ke konci a brzy se zase vrátí sních.

„Krásně jsi po něm skočil,“ pochválila Tokla Kallika. „Jenže já mám v žaludku pořád ještě tu husu.“

„To nevádí, tak ho zahrabeme a sežereme ho, až budeme mít zase hlad,“ řekl Toklo. „Takhle to grizzlylové dělají. Tuhle jsem našel v lese skrýš, kde si jeden hnědý medvěd schovával zásoby úplně stejně.“

Kallika souhlasně pokývla. „To dává smysl.“

Luse připadalo zvláštní, že musejí přemýšlet o tom, co s potravou, když jí teď mají nadbytek. *Každopádně je to moc příjemný problém*, usoudila v duchu. *Mnohem lepší než potravu hledat, a žádnou nenajít.*

Toklo právě vyhrabával díru v zemi, když se mu přímo pod tlapkami vyřítila z křovisek liška polární a popadla jeho zajíce do tlamy.

„Hej!“ ohnal se po ní hrozivě Toklo. „To je naše!“

Ale liška se už řítí pryč a kořist vlekla po zemi mezi předními tlapkami. Toklo se za ní rozběhl, ale liška se vsoukala do nory, zašvihala ocasem a byla ta tam. Toklo strčil do doupěte tlapku, jenže liška se už dávno dostala z jeho dosahu, a tak se zase vrátil zpátky za mláďaty. „Pitomá havěť,“ zavrčel nakvašeně.

„To nevádí,“ snažila se ho utěšit Lusa a čumákem do Tokla kamarádsky šťouchla. „Až budeme chtít, chytíme si další.“

Nad mořem se začaly honit mraky, přihnul se ledový vítr a přinesl s sebou vůni sněhu. Kallika zvedla čenich, zhluboka vůni nasála a začala dlouze a silně dýchat. „Led už se blíží,“ zašeptala.

Toklo dokráčel k jezírku, Lusa ho s ostatními medvíďaty následovala. Ponořila do jezírka čumák a napila se ledově svěží vody. Chutnala jinak než voda o něco dál ve vnitrozemí; byla ostrá a slaná, s náznaky ryb. Až tak moc jí nechutnala, zato Kallika ji hltala plnými doušky.

„Jako bych už cítila domov,“ zasnila se Kallika. Hlas jí zněl neutišitelnou dychtivostí. „No tak, nezajdeme na chvíli k pobřeží? Chci se brouzdat v moři!“

Toklo zvedl z jezírka čenich, kapala mu z něj voda. „Chceš říct, že bys ráda, aby ti ve vodě zmrznul kožich?“ dobíral si ji.

„Náhodou, chlad je příjemný,“ trvala si na svém Kallika. „Prosím, pojdte taky! Vážně chci jít dneska dolů k moři.“

„No tak, Toklo,“ vložila se do hovoru Lusa. Viděla totiž v Kallikiných očích, jak strašně moc po tom touží. „Bude psina.“

Toklo pokrčil rameny „No dobře. Stejně tu nemáme do čeho píchnout.“

A tak medvědi vyrazili vpřed, s Kallikou v čele. Jak se blížili ke trpytivé čáře oceánu, zrychlovala lední medvědice krok. Před nimi se postupně rozprostřela rovná zem, vítr zesílil a začal k nim od moře měst neutěšitelné poryvy deště se sněhem, až z toho Lusu pálily oči.

Kallika stále pokračovala dál, skláněla před plískanicí hlavu k zemi. Vtom Toklo zaškobrtнул a zůstal stát. Po chvilce váhání se k němu přidala i Lusa s Ujurakem.

„Hej, Kalliko!“ zakřičel na ni Toklo. „Teď k moři jít nemůžeme. Vane příšerně studený vítr. Odfoukne mi kožich.“

Kallika se zastavila a ohlédla se přes rameno. „Vždyť je skvělejší!“ divila se. „Copak v něm necítíte led?“

„My nejsme jako ty,“ snažila se jí vysvětlit Lusa. „Led není náš domov. Zůstaňme chvíli tady v kopcích, dokud se nevyčásí.“

„Ale –“ spustila Kallika.

Ihned se však zarazila, Lusa jí položila tlapku na rameno. „Jen na chvíli,“ zašeptala. Dobře věděla, co se brzy stane: medvědi se rozejdou, každý si najde svoje vlastní, dokonalé místočko, kde bude žít, a ona už je pak možná nikdy neuvidí. Doputovali sice až na konec své cesty, ale přesto si nepřála, aby to znamenalo i konec jejich přátelství. „Počkej, než se led vrátí,“ poprosila ji.

Kallika nejdřív váhala, ale pak neochotně přikývla. Lusa viděla, jak se Kallika toužebně ohlíží po moři, ale nakonec přece jen následovala kamarády zpátky ke kopcům.

Lusa si všimla, že tím směrem sice moc stromů neroste, ale je tam aspoň spousta nízkých keříků a kamenů, které jim poskytnou útočiště před ledovým větrem. Na tvrdé mokřinné trávě se tam pásli sobi karibu. Když malí medvědi kráčeli kolem, pohodili sobi hlavami a zafrkali hrůzou.

„Zdají se opravdu rozrušení,“ poznamenala Lusa. „Zajímalo by mě, jestli je někdo nevyděsil.“

„My jsme je vyděsili,“ odpověděl Toklo a obnažil přitom tesáky.

„Ne, ne, myslím, že to bylo něco jiného,“ zašeptala Kallika.

Celé stádo se pomalu posouvalo vpřed jako vlny rozlévající se po pláži, ale nevypadali, že by šli konkrétním směrem. Sobi chvíli žrali, pak zase zvedli hlavy, odkráčeli několik medvědích délek jinam, zastavili se a žrali dál. Pokaždé když se pohnuli, ozval se podivný klapavý zvuk.

„Co je to za zvláštní rámus?“ zeptala se Lusa.

„Ten dělají vždycky, když jdou.“ Ujurak si soby karibu po očku prohlížel. Konečně ho něco vyrušilo z jeho neklidného dumání, které Lusu tolik znepokojovalo.

„Ozývá se od jejich chodidel!“ zvolala Kallika, když je chvíli sledovala. Zvedla jednu tlapku a zvědavě ji pokrčila. „Proč sobům klapají chodidla, a nám medvědům ne?“

„Koho to zajímá!“ vyštěkl Toklo. „Možná proto, abysme se mohli nepozorovaně krást za kořistí. Tou jejich je totiž tráva. A za ní se plížit nemusíš.“

Trmáceli se dál, slunce se mezitím vydralo skoro až do výše hor a hned se zase pomalu snášelo dolů. Tady den dlouho netrval – ne, jako když byli u Velkého Medvědího jezera, kde slunce sotva zapadlo za obzor, už zase stoupalo vzhůru.

„Hej, Toklo!“ zavolala na něj Lusa. „Jak se ti zamlouvá představa, že se noříš tesáky do soba? Už nikdy bysme neměli hlad!“

Toklo se zastavil a s jiskrou v oku si letmo prohlédl nejbližšího soba ze stáda. „Ne. Už jsem řekl, jsou moc velcí...“ zamručel. A hrábnul drápy po zemi, jako by si představoval, jaké to asi je, škrábnout jimi po sobí kůži.

„Myslím, že bys na to měl,“ snažil se ho povzbudit Ujurak.

Toklo zamrkal, po tváři se mu samou pýchou rozlil ruměnec. „No, možná nějakýho malýho...“

Lusa si všimla, že jak teď Toklo kráčí vpřed, sleduje soby s mnohem větším zaujetím. Ve stádě se nacházela i sobí telata, pasoucí se po boku dospělých samců. *Vsadím se, že jedno z nich by Toklo chytil levou zadní.*

Na druhé straně za soby karibu pak zem stoupala o něco příkřeji vzhůru a mizela v tmavém porostu stromů. Větve se jim vlnily ve větru, jako by celý svah kopce byl kožich ohromného zvířete.

„Podívejte na ten les!“ zvolala Lusa a čumákem trhla směrem k němu. „Prosím, můžeme to tam jít omrknout? Prosím?“

„Nevypadá špatně,“ souhlasil Toklo. „Třeba bych si tam našel vlastní teritorium.“ Zaostřil zrak a v očích se mu zablyštěla jiskřička odhodlání. „Každý medvěd, co se odváží překročit hranici mého teritoria, by se měl mít přede mnou pořádně na pozoru!“ A z legrace štouchl do Lusy. „Otravným baribalům možná dovolím návštěvy. Ale jen abych se ujistil, že mají co žrát.“

„Sám seš někdy pěkně otravnej!“ vycenila na něj tesáky Lusa a posměšně zavrčela. „Dokážu se o sebe postarat sama, děkuju

